

PIXIBOKEN - MIN INGÅNG TILL LITTERATUREN

Kalle Lind

Det var med Pixi allting började. De stod där, i Konsumstället, lockande för mig och överkomliga för min mor. De kostade inte så mycket och de var raskt överstökade. När mor tröttnade efter andra genomläsningen fick min tålmodigare mormor ta över. När även hon tröttnade, efter trettiotolfta genomläsningen, fick jag lära mig läsa själv. Så erövrade jag litteraturen.

Andra föddes med en instinktiv känsla för Det Upphöjda och hittade Proust redan i förskolan. Jag gick igång på pixiutbudets kvantitet. På baksidorna av varje liten fyrkantig bok presenterades andra pixiutgåvor. Sagor blandades med ramsor som blandades med populärpedagogik. Med sin mängd visade pixibiblioteket litteraturens rike-dom.

Pixi bara kom, i ett jämnt och rikt flöde. Inga utgåvor highlightades, inga recensionscitater lyftes fram på omslagen, ingen bestämde att någon bok var bättre än någon annan. Jag fick utse mina egna favoriter, utan inblandning av smakdomare. Jag tror att pixiböckerna haft stor inverkan på den kultursyn jag fortfarande förfäktar: all kultur är per definition bra. Den måste inte vara till för mig och den kan ofta kritiserars i detaljerna, men det fantastiska är att den finns.

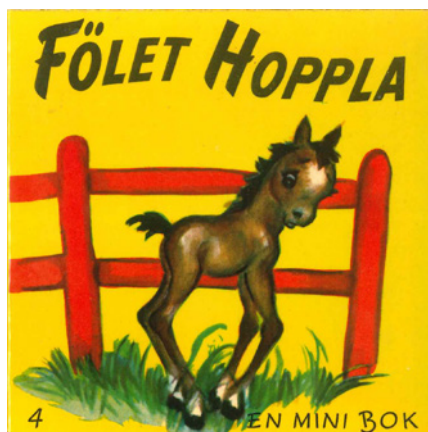
Pixiböckerna är så långt från Det Upphöjda man kan komma. Massproducerade, billiga, medvetet gjorda för att kunna kladdas ner och slarvas bort. Jag vill påstå att pixiböckerna därmed representerar Den Allra Bästa Litteraturen: den som är gjord för att läsas.

PIXIBÖCKER
1955-2025

1955 kallades böckerna för "en pixie bok".
Sitt slutgiltiga namn Pixi fick de först från bok nr 204.

Kapten Katt, Jöns Sköldpadda och Lilla Rappe Anka var några av de charmiga djurvänner som fyllde sidorna i de allra första böckerna.

